

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1824/2565

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ นางสาว จ. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 283,

พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6

ย่อ / หลักกฎหมาย

การค้าประเวณี 3 วัน ของผู้เสียหายตามที่โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองแยกเป็น 3 ช้อนนั้น เกิดจากเจตนา ร่วมกันกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์และฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป พาไปหรือชักพา ผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจารหรือเพื่อให้กระทำการค้าประเวณีของจำเลยทั้งสองกับพวกที่กระทำ แก่ผู้เสียหายโดยฉ้อฉล หลอกลวงตั้งแต่แรกเพียงเจตนาเดียว การค้าประเวณีที่เนื่องมาอย่างไม่เป็น ความผิดต่างกรรมไปจากความผิดฐานค้ามนุษย์และฐานอื่นแต่ละฐานอีก เมื่อความปรากฏแก่ ศาลฎีกาตามสำเนาคำพิพากษาในคดีอาญาของศาลแขวงพระนครเหนือท้ายฎีกาของโจทก์ซึ่ง จำเลยที่ 1 ไม่ได้แก้ฎีกาโต้แย้งว่าจำเลยที่ 1 ต้องคำพิพากษาให้รอการลงโทษจำคุกไว้ 2 เดือนจริง จึงต้องบวกโทษจำเลยที่ 1 ตาม ป.อ. มาตรา 58 วรรคแรก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งเจ็ดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, 6, 9, 10, 35, 52 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2560 มาตรา 3, 4, 6 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4, 9 วรรคหนึ่งและวรรคสี่ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58, 83, 91, 283 บวกโทษจำเลย ที่ 1 ที่ศาลแขวงพระนครเหนือรอการลงโทษไว้เข้ากับโทษของจำเลยที่ 1 ให้จำเลยทั้งสองใช้ คำสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์แก่ผู้เสียหาย จำเลยทั้งสอง ให้การปฏิเสธ โดยไม่ได้ให้การในคดีแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้า มนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 (1), 9 วรรคหนึ่งและวรรคสอง, 10 วรรคหนึ่ง, 52 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง และวรรคสี่ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็น กระทั่งความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สอง คนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ จำคุกคนละ 2 ปี ฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ ฐานร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือ พาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงโดยใช้อุบายหลอกลวง และฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือ ชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีโดยใช้อุบายหลอกลวง เป็นกรรมเดียว ผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงโดยใช้อุบายหลอกลวง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวม 3 กระทั่ง จำคุกกระทัละ 5 ปี เป็นจำคุกคนละ 15 ปี รวม ทุกกระทังเป็นจำคุกคนละ 17 ปี บวกโทษจำคุก 2 เดือน ของจำเลยที่ 1 ที่รอการลงโทษไว้ใน

คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 215/2561 ของศาลแขวงพระนครเหนือเข้ากับโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 17 ปี 2 เดือน ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทน อันเนื่องมาจากการทำความผิดฐานค้ำมนุษย์เป็นเงิน 781,330 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยทั้งสอง อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ำมนุษย์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคแรก พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม การค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทง ความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 แต่ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคแรก และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ละบทมีระวางโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันเพื่อสนองความไคร่ของผู้อื่น เป็นเหตุจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคแรก เพียง บทเดียว รวม 3 กระทง จำคุกกระทงละ 1 ปี รวมเป็นจำคุกคนละ 3 ปี ข้อหาและคำขออื่น นอกจากนั้นให้ยก นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาต จากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงจากทางใต้สวนประกอบสำนวนการสอบสวนซึ่งจำเลย ทั้งสองไม่ได้โต้แย้งฟังได้ว่า ผู้เสียหายจบการศึกษานอกโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีบุตรแล้ว 3 คน ประมาณต้นเดือนมีนาคม 2561 ระหว่างรอที่จะไปทำงานนวดที่สาธารณรัฐ เกาหลี ผู้เสียหายได้รับการชักชวนจากเพื่อนชื่อนางสาวพรรณิภา ให้ไปทำงานที่รัฐบาห์เรนด้วยกัน โดยจะมีจำเลยที่ 1 ซึ่งผู้เสียหายไม่รู้จักเป็นผู้ดำเนินการ หลังจากผู้เสียหายสนใจและรับทราบวิธี ทำงานจากจำเลยที่ 1 แล้ว รุ่งขึ้นวันที่ 16 มีนาคม 2561 ผู้เสียหาย นางสาวพรรณิภากับหญิงไทย อีกหนึ่งคนก็ร่วมเดินทางไปยังรัฐบาห์เรนโดยมีนางสาวกนกรัตน์ กับชายชาวบาห์เรน 1 คน มารับที่ สนามบินแล้วพาไปพักที่ตึก อ. กรุงมานามา ซึ่งมีจำเลยที่ 2 กับพวกพักอยู่ก่อนแล้ว คืนแรกที่ไปถึง จำเลยที่ 2 พาผู้เสียหายไปทำงานที่บาร์ของโรงแรม ป. ซึ่งมีหญิงไทยหลายคนยืนอยู่รอลูกค้าคืนนั้น ผู้เสียหายต้องออกไปร่วมประเวณีกับลูกค้าคนหนึ่งที่จำเลยที่ 2 เป็นผู้แนะนำ ต่อมาวันที่ 20 เดือน เดียวกัน นางสาวกนกรัตน์พาผู้เสียหายไปอยู่กับนางสาววิชุดา ที่ตึก ย. ร่วมกับหญิงไทยอีกหลาย คนที่มีวิธีหาลูกค้าด้วยการส่งข้อความโต้ตอบกับลูกค้าทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ผ่านแอปพลิเคชัน ที่ ตึกดังกล่าวผู้เสียหายต้องออกไปร่วมประเวณีกับลูกค้าอีก 2 ครั้ง คือ ในคืนวันที่ 20 กับคืนวันที่ 21 มีนาคม 2561 ครั้งแรกที่ทราบว่าต้องออกไปร่วมประเวณีกับลูกค้า ผู้เสียหายได้ส่งข่าวผ่าน แอปพลิเคชันทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้นายดุสิต พี่ชายที่ประเทศไทยทราบเพื่อหาทางช่วยเหลือ และจากการประสานงานของหน่วยราชการไทยกับสถานทูตไทยในรัฐบาห์เรน ต่อมาวันที่ 24 มีนาคม 2561 ผู้เสียหายก็ได้รับความช่วยเหลือและพาตัวส่งกลับประเทศไทยเมื่อวันที่ 29 เดือน เดียวกัน มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดฐาน ค้ำมนุษย์และฐานอื่นตามที่โจทก์ฟ้องอันทำให้ผู้เสียหายมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนและศาล มีอำนาจบอกโทษจำเลยที่ 1 ที่ศาลแขวงพระนครเหนือรอการลงโทษไว้ตามคำขอของโจทก์หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ข้อเท็จจริงฟังได้ชัดเจนว่างานบริการที่ผู้เสียหายต้องทำที่รัฐบาห์เรนนั้น คือ การ ขายบริการทางเพศเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีบริการนวดให้แก่ลูกค้าแต่อย่างใด คำว่า "นวด" หรือ "massage" เป็นเพียงคำที่จำเลยที่ 2 กับพวกใช้พูดกับลูกค้าเพื่อชักชวนให้มีการซื้อบริการทางเพศ เท่านั้น ดังคำเบิกความของผู้เสียหายที่ว่าคืนแรกเมื่อไปถึงผับ (หรือบาร์) ของโรงแรม จำเลยที่ 2 ได้

สอนให้พยานพูดกับลูกค้าว่า You massage with me ซึ่งมีความหมายทำนองเชิญชวนให้ลูกค้าไป
นวดกับผู้เสียหายแต่เมื่อมีลูกค้าคนหนึ่งสนใจ จำเลยที่ 2 ก็รับเงินจากลูกค้าแล้วแอบส่ง
ถุงยางอนามัยห่อด้วยกระดาษชำระให้แก่ผู้เสียหายก่อนที่จะบอกให้ผู้เสียหายออกไปกับลูกค้า
ฉะนั้นงานบริการที่ผู้เสียหายต้องทำก็คือการค้าประเวณีนั่นเอง ข้อเท็จจริงฟังได้ต่อไปว่า เมื่อรู้ว่า
ต้องออกไปร่วมประเวณีกับลูกค้าโดยไม่มีการนวดแล้ว ผู้เสียหายก็บอกให้นางสาวพรรณิภาเพื่อนที่
ชักชวนมาได้ทราบความจริงทันทีว่างานที่ทำไม่ใช่งานนวดอย่างที่คิด แล้วส่งข้อความทาง
แอปพลิเคชันไลน์ให้นายดุสิตพี่ชายที่อยู่ประเทศไทยทราบว่าถูกหลอกมาขายบริการทางเพศและ
ขอให้หาทางช่วยเหลือ อันแสดงให้เห็นอย่างชัดแจ้งว่าผู้เสียหายมิได้สมัครใจมาค้าประเวณี แต่เหตุ
ที่ตัดสินใจมาเป็นเพราะจำเลยที่ 1 บอกว่าเป็นงานนวด ซึ่งเชื่อว่าจำเลยที่ 1 น่าจะนำคำว่า
"massage" ที่ใช้ชักชวนลูกค้ามาแปลเพื่อชักจูงให้ผู้เสียหายเกิดความสนใจ โดยไม่บอกลักษณะ
ของงานที่แท้จริงให้ผู้เสียหายทราบและเข้าใจ ส่วนที่นางสาวพรรณิภาให้การในชั้นสอบสวนว่า
จำเลยที่ 1 บอกให้ทราบแล้วว่างานที่ทำเป็นงานค้าประเวณีนั้น ไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง เพราะ
นางสาวพรรณิภาสมัครใจมาค้าประเวณีและยังอยากจะทำงานที่รัฐบาห์เรนต่อ จึงน่าจะให้การที่
เป็นประโยชน์แก่ฝ่ายจำเลยมากกว่า การชักชวนของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวย่อมถือว่าเป็นการกระทำ
โดยฉ้อฉล หลอกลวง จัดส่งผู้เสียหายให้ไปค้าประเวณียังรัฐบาห์เรน อันเป็นความผิดฐานค้ามนุษย์
ตามมาตรา 6 (1) ฐานร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการ
อนาจารซึ่งหญิงโดยใช้อุบายหลอกลวงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคหนึ่ง และ
ฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี
โดยใช้อุบายหลอกลวงตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539
มาตรา 9 วรรคหนึ่งและวรรคสี่ ที่ศาลอุทธรณ์ฟังว่าผู้เสียหายไม่ได้ถูกหลอกลวงเพราะรู้อยู่แล้วว่า
ต้องไปค้าประเวณีนั่น ศาลฎีกาไม่เห็นด้วย ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น และเมื่อความปรากฏว่าจำเลย
ที่ 2 กับพวกเป็นผู้จัดที่อยู่อาศัยให้ผู้เสียหายและพาผู้เสียหายไปค้าประเวณีเมื่อไปถึงรัฐบาห์เรน
แล้ว จำเลยที่ 2 ย่อมเป็นตัวการในความผิดฐานค้ามนุษย์โดยแบ่งหน้าที่กันทำด้วย ทั้งยังฟังว่า
เป็นการสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง ซึ่งในวรรคสอง
กำหนดให้ผู้ร่วมสมคบด้วยกันทุกคนต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดในมาตรา 6 อีก
กระทางหนึ่ง และนอกจากจำเลยทั้งสองแล้วยังมีพวกอีกหลายคนร่วมกันกระทำความผิดอันเป็นการ
ร่วมกันกระทำความผิดตั้งแต่สามคนขึ้นไป จำเลยทั้งสองจึงต้องรับโทษหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้
สำหรับมาตรา 6 อีกกึ่งหนึ่งตามมาตรา 10 วรรคหนึ่ง ซึ่งมาตรา 10 วรรคหนึ่งดังกล่าวเป็น
บทบัญญัติที่กำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น มิใช่บทบัญญัติที่ระบุว่าการกระทำใดเป็น
ความผิด แต่ที่โจทก์บรรยายฟ้องในข้อ 1.2 ข้อ 1.3 และข้อ 1.4 ว่า จำเลยทั้งสองร่วมกัน
กระทำความผิดตั้งแต่สามคนขึ้นไป โดยขอให้ลงโทษแยกเป็นสามกระทางนั้นยังไม่ถูกต้องไม่อาจ
ลงโทษตามขอได้ ปัญหาดังกล่าวศาลฎีกาเห็นว่า แม้การร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป พาไปหรือ
ชักพาผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจารหรือเพื่อให้กระทำการค้าประเวณีอาจเป็นความผิดหลาย
กระทางได้ แต่การออกไปค้าประเวณี 3 วัน ของผู้เสียหายตามที่โจทก์แยกฟ้องนั้นเกิดจากเจตนา
ร่วมกันกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์และฐานอื่นดังกล่าวข้างต้นของจำเลยทั้งสองกับพวกที่กระทำ
แก่ผู้เสียหายโดยฉ้อฉล หลอกลวงตั้งแต่แรกเพียงเจตนาเดียว การค้าประเวณีที่เนื่องมาย่อมไม่เป็น
ความผิดต่างกรรมไปจากความผิดฐานค้ามนุษย์และฐานอื่นแต่ละฐานอีก อย่างไรก็ตามความผิด
ฐานค้ามนุษย์ดังกล่าวเกิดจากการสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปตามมาตรา 9

วรรคหนึ่ง ซึ่งมาตรา 9 วรรคสอง บัญญัติให้ผู้ร่วมสมคบทุกคนต้องระวางโทษตามที่ได้บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นอีกกระทงหนึ่งด้วย ดังนั้น จำเลยทั้งสองจึงต้องรับโทษฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง และฐานค้ามนุษย์โดยร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปตามมาตรา 10 วรรคหนึ่ง ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 9 วรรคสอง รวม 2 กระทง ซึ่งจากคำบรรยายฟ้อง เท่ากับโจทก์ได้แยกฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นข้อ 1.1 กระทงหนึ่งกับข้อ 1.2 ถึงข้อ 1.4 อีกกระทงหนึ่งเป็น 2 กระทง จึงเป็นเรื่องที่โจทก์ประสงค์จะให้ลงโทษและกฎหมายบัญญัติไว้โดยตรง ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยทั้งสองตามบทกฎหมายดังกล่าวได้ และเมื่อฟังว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ศาลฎีกาก็มีอำนาจพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายตามที่โจทก์ขอและจำเลยทั้งสองไม่ได้แย้งคัดค้านได้ สำหรับฎีกาเรื่องการบวกโทษจำเลยที่ 1 ความปรากฏแก่ศาลฎีกาตามสำเนาคำพิพากษาของศาลแขวงพระนครเหนือ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 215/2561 ท้ายฎีกาของโจทก์ซึ่งจำเลยที่ 1 ไม่ได้แก้ฎีกาโต้แย้งว่าจำเลยที่ 1 ต้องคำพิพากษาให้รอการลงโทษจำคุกไว้ 2 เดือนจริงจึงต้องบวกโทษจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58 วรรคแรก ที่ศาลอุทธรณ์ยกคำขอในส่วนนี้ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 (1) (เดิม), 9 วรรคหนึ่งและวรรคสอง, 10 วรรคหนึ่ง, 52 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง และวรรคสี่ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ จำคุกคนละ 2 ปี ฐานร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงโดยใช้อุบายหลอกลวง ฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ และฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีโดยใช้อุบายหลอกลวง เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงโดยใช้อุบายหลอกลวง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 5 ปี รวมทุกกระทงเป็นจำคุกคนละ 7 ปี บวกโทษจำคุก 2 เดือน ของจำเลยที่ 1 ที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 215/2561 ของศาลแขวงพระนครเหนือเข้ากับโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 7 ปี 2 เดือน ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์เป็นเงิน 781,330 บาท แก่ผู้เสียหาย ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

พิศล พิรุณ · ชลิต กฐินะสมิต · รัชพงศ์ วิสุทธีสังวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1824/2565>